

Sv. Cyprián, Z traktátu „O modlitbě Páně“

Po prosbě o chléb žádáme o odpuštění viny

Dále v modlitbě prosíme: *Chléb náš vezdejší (každodenní) dej nám dnes.* To lze chápat duchovně i doslovně, neboť Božím působením slouží chléb v obojím významu spásy. Vždyť Kristus je chléb života, avšak není to chléb všech, ale náš chléb. Tak jako říkáme *Otče náš*, poněvadž Bůh je Otcem těch, kdo ho poznávají a v něho věří, nazýváme Krista naším chlebem, protože je chlebem těch, kteří patří k jeho tělu.

A o tento chléb prosíme, abychom jej dostávali každý den, abychom my, kteří jsme v Kristu a denně přijímáme jeho eucharistii jako pokrm spásy, nebyli odloučeni od Kristova těla pro nějaké těžké provinění, pro které bychom nesměli přijímat a museli se zdržet nebeského chleba. Vždyť on sám to hlásal, když řekl: *Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe: Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.*

Když tedy říká, že ten, kdo bude jíst z jeho chleba, bude žít navěky, pak stejně jako je zřejmé, že budou žít ti, kdo patří k jeho tělu a právem společenství přijímají eucharistii, je se naopak třeba obávat a modlit, aby nezůstal vzdálen spásy ten, kdo se zdržuje přijímání a odděluje se tím od Kristova těla; vždyť sám Kristus pronáší hrozivá slova: *Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebude mít v sobě život.* A proto prosíme, abychom náš chléb, tj. Krista, dostávali denně a abychom se my, kteří v Kristu zůstáváme a žijeme, neoddělovali od jeho posvěcení a jeho těla.

Potom prosíme i za své hříchy: *A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.* Po prosbě o chléb žádáme o odpuštění viny.

A je pro nás přímo nezbytné, prozíravé a spasitelné, že se nám připomíná, že jsme hříšníci a že musíme prosit za odpuštění svých hříchů: neboť kdykoli žádáme Boha za odpuštění, jsme nuceni zpytovat svědomí. Aby si nikdo z nás samolibě nezakládal na své nevinosti a ve své pýše ještě hlouběji nepropadal zkáze, každodenní příkaz modlit se za odpuštění hříchů nás napomíná a poučuje, že denně hřešíme.

Tak ostatně napomíná i Jan ve svém listě: *Řekneme-li, že hřích nemáme, klameme sebe a není v nás pravda. Když však uznáme, že se dopouštíme hříchů, Pán nám hříchy odpustí, protože věrně plní, co slíbil, a protože je spravedlivý.* V tomto svém listě shrnul obojí: i to, že máme prosit za své hříchy, i to, že když prosíme, dostane se nám odpuštění. Proto také říká, že Pán je věrný a věrně splní svůj slib, že odpustí hříchy. Vždyť ten, který nás naučil modlit se za odpuštění viny hříchů, také přislíbil, že po modlitbě přijde Otcovo slovo milosrdenství a odpuštění.

Když jsme Boží děti, zůstaňme v Božím pokoji

K prosbě za odpuštění hříchů připojil Pán zákon obsahující jasnou podmínku a zavazující nás ke slibu: Máme prosit, aby nám byly naše viny odpuštěny podle toho, jak sami odpouštíme těm, kdo se provinili na nás. Budme si tedy vědomi, že když prosíme za odpuštění hříchů, nemůže ho

dosáhnout, pokud i my sami neučiníme stejně těm, kdo se provinili proti nám. Proto i na jiném místě Pán říká: *Jakou mírou měříte, takovou naměří vám.* A ten služebník, kterému jeho pán odpustil celý dluh, a jenž přesto nechtěl svému druhovi odpustit, je uvržen do vězení. Protože nechtěl odpustit svému druhovi, přišel i o to, co už mu pán odpustil.

Ještě důrazněji, s plnou vahou své soudcovské moci to vyhlašuje Kristus ve svých přikázáních, když říká: *Kdykoli se postavíte k modlitbě, odpouštějte, máte-li co proti komu, aby i vám odpustil váš nebeský Otec vaše poklesky.* Pro soudný den ti nezůstane žádná omluva, neboť budeš souzen podle svého vlastního rozsudku a budeš trpět za to, co jsi udělal.

Bůh totiž přikázal, abychom byli mírumilovní a svorní a *žili v jeho domově jednomyslně*: a když jsme se podruhé narodili, přeje si, abychom zůstali takoví, jakými nás učinil při našem znovuzrození, tj. abychom zůstali v Božím pokoji, protože jsme Boží děti, a když máme jednoho Ducha, abychom také byli jednoho srdce a jedné mysli. Bůh jen tak nepřijímá ani oběť rozbratřeného člověka a přikazuje mu vrátit se od oltáře a napřed se smířit se svým bratrem, neboť teprve pak může být smírnými modlitbami usmířen i Bůh. Bohu je větší obětí pokoj mezi námi, bratrská svornost a lid spokojený v jednotě Otce, Syna a Ducha svatého.

Vždyť ani při obětech, které jako první přinesli Ábel a Kain, nehleděl Bůh na jejich dary, ale na srdce; a tak se mu zalíbil dar toho, který se mu líbil srdcem. Tím, že mírumilovný spravedlivý Ábel obětoval svou oběť s čistým srdcem, poučil i ostatní, že když přinášejí dar na oltář, mají rovněž přicházet v bázi Boží, v upřímnosti srdce, v duchu spravedlnosti, v pokoji a svornosti. Takový byl Ábel, když přinášel Bohu oběť; po zásluze se pak stal Boží obětí také on sám; jako první mučedník slavně svou vlastní krví předznamenal umučení Páně, neboť v něm byla Boží spravedlnost a pokoj. Takoví nakonec přijmou od Pána korunu, takoví budou v den soudu soudit s Pánem.

Zato o tom, kdo se s bratřími nesnáší a žije s nimi v nesváru místo v pokoji, dosvědčuje blažený apoštol v Písmu svatém, že i kdyby byl pro Boží jméno zabit, neunikne soudu za nesvornost se svými bratry, protože: *Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah* a vrah nedojde Božího království a nemůže žít s Bohem. Nemůže být s Kristem, kdo raději než Krista následoval Jidáše.